

fremhævet, har Krigsartiklernes alvorligere Straffe staaende bagved de disciplinære. Men det har efterhaanden udviklet sig saaledes, at det i Grunden ikke er de alvorlige Straffe, der øve den pieblikkelige, den direkte Virkning, nei, det er Tanken om selve Krigsretten. Naar Krigsretten nedsettes ombord i et Skib, saa vil Enhver, der er fortvrolig med Forholdene, og som har Evne til at iagttage Folkenes Fysiognomier, kunne bevibde, at Udtrykket over hele Besætningen har skiftet Karakter. Det er, ligesom om der var Lorden i Luften. Folkene føle sig trykkende berørte ved Tanken om, at der skal nedsettes en Krigsret, og det; skjøndt Krigsretten kun sjældent — hvad der jo ogsaa er paavist af den høitærede Minister — tyer til at idømme Lamp, og skjøndt Cheferne selv, naar der idømmes Lamp, meget ofte eftergive Lampstraffen. Ved den jevne Skala af Straffebestemmelser, hvor disciplinære og Krigsrets-Straffe spille jevnt over i hinanden, forsvinder altsaa et meget væsentlig moralsk Moment, hvorigjennem der kunde udøves en betydelig Virkning. Naar man sagde til en Mand: „Du vil da vel ikke have, at jeg skal stille dig for en Krigsret, min Ven“, saa var blot disse Ord tilstrækkelige til at holde ham i Løkke; men det forsvinder nu, og naar det tages bort, saa er det, at de Militære fordrer Noget i Stedet, hvorved de kunne holde de Ubændige i Tøile, som forstyrre Freden og Roen ombord. Det er nu rigtignok blevet udtalt baade af min ærede Kollega fra Kjøbenhavn (Sonniquères) og af det ærede Medlem, som før havde Ordet (N. Rasmussen), at man er meget heldig stillet om Bord i Orlogsflibene i den Retning, og det skal jeg fuldt ud indrømme. Man har i det Mindste i Fredstid et rigeligt Antal Befalingsmænd, man har et stadig Oplysn over Folkene, og disse ere ikke saa stærkt udsatte for at paavirkes til Høre og til Benstre, kort sagt, man er gunstig stillet; men paa den anden Side er der intet Sted, hvor en daarlig Rnægt — som jeg betegnede det før — lettere kan udsaa ond Sæd end om Bord i et Skib. Paa de lange Natteragter sidde Folkene i stikke Sovebærene sammen, og der kan en enkelt daarlig Mand i Løbet af nogle faa Dage faae faa megen Gift ud blandt Mandflabet, at han kan lægge Spiren til Disciplinens Belæggelse, naar man ikke har en intensiv og streng Straf at møde ham med. Det er kun en ringe Beroligelse, at der staaer meget strenge Straffe, — naar man betragter dem med deres Følger i borgerlig Henseende — bagved, som f. Ex. Lugthusstraf og Dignende, naar man ser hen til, at disse strenge Straffe slet ikke kunne bringes til Anvendelse om Bord. Da jeg i Gaar berørte det Ubændige i, at vi ingen Jurister havde til Veiledning ved Paadømmelsen af alvorlige Straffe, gjorde den høitærede Minister opmærksom paa, at flere Forbrydelser vilde blive paakjendte af en kombineret Ret. Ja, det er ganske sikkert; men hvad vil det sige?

Det vil sige, at, naar f. Ex. en Mand om Bord i et Skib, som i Oktober Maaned gaar til Midelhavet, staaer en Overordnet i Slutningen af Oktober, saa er dette en Forbrydelse, som efter Lovens forskellige Grader og efter de forskellige Omstændigheder kan straffes med Forbedringshusarbejde, men saa skal den vedkommende Mand dømmes af kombineret Ret. Han skal altsaa gaa om Bord som Varetægtsarrestant i de resterende 4 a 5 Maaneder af Togtet; men det, at en Mand, der har staaet en Superior, — det være sig nu Officer eller en Underofficer — gaar ustraffet om i et Skib i 5 Maaneder, virker skadeligt og svækkende paa det militære Begreb. Overfor den Slags Folk er derfor en militær intensiv Straf nødvendig. Den er ikke nødvendig for Superiorens Skyld men for den gode Lones Skyld, for Mandflabets Belovelse, og for at Tjenesten kan blive, hvad den bør være, ikke en Pine, men en Læretid, der overstaas med et freidigt Sind.

Jeg skal nu gaa over til at besvare nogle af de Bemærkninger, som den høitærede Minister fremkom med i Gaar. Den høitærede Minister mente, at det ikke var nødvendigt, at der var en Forbindelse imellem Straffelovene og de organisatoriske Love for Hæren og Flaaden, i det Mindste ikke i den Forstand, hvori jeg havde fremskillet det. Den høitærede Minister fremhævede i den Anledning, at det, som det gjaldt om i den militære Stand, var navnlig, at Befalingsmændene optraadte paa den rette Maade; men Befalingsmændene er jo ikke Individer, som man vælger her og der. Det er Folk, som modnes i deres Gjerning, gjennem en bestemt Udvikling, og Grundlaget for denne Udvikling er Hærens og Flaadens Organisation. Er Hærens og Flaadens Organisation heldig, saa faar man Befalingsmænd, som kunne optræde paa rette Maade; men er den usuldfkommen, saa faar man usuldfomme Befalingsmænd. Der er altsaa en ligesvem organisk Forbindelse mellem Befalingsmændenes Optraeden og de organisatoriske Love, og saalænge som der er det, er der ogsaa en Forbindelse ad denne Vej imellem Straffelovene og de organisatoriske Love. Men der er ogsaa en Forbindelse ad en anden Vej, idet Straffeloven angiver for Superioren Grændserne for hans Optraeden. Den siger bestemt, hvorvidt han kan gaa, og hvorvidt han ikke maa gaa. Den siger til Inferiøren: Det har Du Ret til at vente og forlange, kort sagt, Straffeloven griber i saa mange Details ind i hele Superiorens Væsen som Militær, at han ikke kan smide den fra sig og optræde uden den, thi jeg kan umulig tro, at den høitærede Minister skulde gaa ud fra, at det er noget helt Individuelt at holde Disciplin. At Individernes Evne i denne Retning er høist forskjellig, indrømmer jeg; men den Evne, som Vedkommende har som Menneke, er ikke tilstrækkelig. Han bliver først til det, han er som Superior, gjennem den Uddannelsesskole,